

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/35/2016
Identifikačné číslo spisu:	1113230872
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1113230872.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladíka a členov senátu JUDr. Jany Cisárovej a JUDr. Jána Šikutu, PhD., v spore žalobkyne K., bývajúcej v D. zastúpenej JUDr. Rastislavom Bajánkom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 1, proti žalovanej Základnej škole Vázovova 4, so sídlom v Bratislave, Vázovova 4, IČO: 36 071 277, zastúpenej JUDr. Ivanou Hauerlandovou PhD., advokátkou, so sídlom v Bratislave, Matejkova 8, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 Cpr 9/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. októbra 2015, sp. zn. 8 CoPr 13/2014, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa s návrhom doručeným súdu dňa 13. septembra 2013 domáhala určenia, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 28. mája 2013, ktorú jej dala žalovaná je neplatná, a že žalovaná je povinná jej zaplatiť náhradu mzdy od 1. septembra 2013 až do času, kedy jej umožní pracovať. Žalobkyňa svoj návrh odôvodnila tým, že žalovaná s ňou skončila pracovný pomer výpoveďou zo dňa 28. mája 2013 v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ zákonníka práce (ďalej iba „ZP“) pre nadbytočnosť z organizačných zmien. Žalobkyňa listom zo dňa 28. augusta 2013 vyjadrila svoj nesúhlas so skončením pracovného pomeru a vyzvala žalovanú, aby jej aj naďalej umožnila pracovať a naďalej jej pridelovala prácu podľa jej pracovnej zmluvy. Uviedla, že po skončení práceneschopnosti z dôvodu pracovného úrazu, dňa 6. mája 2013 riadne nastúpila do práce a nevedela z akého dôvodu sa u žalovanej stala nadbytočnou, pretože jej pracovné miesto žalovaná mala, nezaniklo, no bolo preobsadené novým zamestnancom. Namietala, že výpoveď je v rozpore s § 61 ods. 2, § 63 ZP a že táto nebola prerokovaná s odborovou organizáciou.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej iba „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. mája 2014 č. k. 12 Cpr 9/2013-97 zamietol návrh. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil najmä ustanoveniami § 17 ods. 2, § 61 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. b/, § 63 ods. 2 písm. a/, § 74 ZP. Mal za to, že zo strany

žalovanej boli splnené všetky podmienky, ktoré umožňujú zamestnávateľovi dať výpoveď z pracovného pomeru zamestnancovi. Súd sa po vykonanom dokazovaní stotožnil s obranou žalovanej v tom, že neporušila ponukovú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 63 ods. 2 ZP, pretože takúto povinnosť mala (žalovaná) len ku dňu výpovede a keďže žalovaná ku dňu výpovede nemala žiadne voľné miesto, ponuková povinnosť jej nevznikla. Súd prvej inštancie (aj) preto považoval výpoveď z pracovného pomeru žalobkyne za platnú a preto návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamietol.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej iba „odvolací súd“) rozsudkom zo 6. októbra 2015, sp. zn. 8 CoPr 13/2014 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 28. mája 2013, daná žalovanou žalobkyni, je neplatná. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania v prvoinštančnom konaní a po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu a doplnení dokazovania odvolacím súdom, sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že výpoveď z pracovného pomeru adresovaná žalobkyni (zamestnanec) zo strany žalovanej (zamestnávateľ) podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP, spĺňa formálne náležitosti platnej výpovede, keď výpovedný dôvod bol vo výpovedi dostatočne skutkovo vymedzený a v danom prípade takto skutkovo vymedzený výpovedný dôvod nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Odvolací súd sa však nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná preukázala kauzálny nexus medzi nadbytočnosťou žalobkyne a organizačnou zmenou na strane zamestnávateľa, keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že organizačná zmena u žalovanej spočívajúca v znížení počtu tried na 2. stupni, bola účinná od 1. septembra 2013, avšak žalobkyňa bola nadbytočná už pri jej nástupe do práce po ukončení práceneschopnosti (ďalej iba „PN“) dňa 6. mája 2013, pretože žalovaná, ktorej z § 157 ods. 3 ZP vyplýva povinnosť zaradiť žalobkyňu na pôvodnú prácu a pracovisko, resp. inú vhodnú prácu zodpovedajúcu pracovnej zmluve, už nemala pre ňu prácu, z dôvodu, že celý úväzok žalobkyne prevzal iný zamestnanec, ktorý bol žalovanou prijatý do pracovného pomeru na zastupovanie žalobkyne počas jej PN, a to do 16. októbra 2013, s dohodnutou trojmesačnou skúšobnou dobou, t. j. do 15. januára 2013, avšak od 16. januára 2013 sa jeho pracovný pomer dohodou zmenil na pracovný pomer na dobu neurčitú. Z uvedeného bolo zrejmé, že žalobkyňa sa stala pre žalovanú nadbytočnou z dôvodu zmeny pracovného pomeru zastupujúceho učiteľa z doby určitej, na dobu neurčitú, a to ešte pred účinnosťou organizačnej zmeny, a preto nie je daná príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou žalobkyne a organizačnou zmenou účinnou od 1. septembra 2013. Vzhľadom na nespĺnenie jednej zo zákonných podmienok výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP, ktorou je existencia príčinnej súvislosti medzi nadbytočnosťou zamestnanca a organizačnou zmenou u zamestnávateľa, je výpoveď daná žalobkyni zo strany žalovanej neplatná. Prihliadnuc k tomu, že žalovaná dala žalobkyni neplatnú výpoveď a žalobkyňa listom oznámila žalovanej, že nesúhlasí s výpoveďou a žiadala aby ju žalovaná i naďalej zamestnávala, umožnila jej pracovať a pridelovala jej prácu podľa pracovnej zmluvy, je žalovaná povinná v zmysle § 79 ods. 1 ZP poskytnúť žalobkyni náhradu mzdy, a to v sume jej priemerného zárobku, ktorým je v zmysle § 29 ods. 2 zákona č. 553/2003 Z.z. funkčný plat. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej iba „O.s.p.“) zmenil tak, že určil, že predmetná výpoveď je neplatná a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 4 287,- eur.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorým žiadala napadnutý rozsudok zmeniť, prípadne zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolateľka vo svojom dovolaní namietala vady konania § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a taktiež namietala § 241 ods. 2 písm. b/ (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ; dovolateľka videla inú vadu v tom, že súd preskúmaval rozhodnutie zamestnávateľa o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný aj napriek tomu, že o tom rozhoduje výlučne zamestnávateľ [R 90/1967]) a písm. c/ O.s.p., pričom žalovaná súdu vytýkala to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže záver o nedostatku príčinnej súvislosti je otázkou právnou, pričom dovolateľka mala za to, že žalovaná pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázala príčinnú súvislosť. Ďalej tiež namietala, že odvolací súd svoje rozhodnutie stručne odôvodnil v jednom odseku svojho rozhodnutia, (konkrétne na str. 7) po zhrnutí odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. V dovolaní tvrdila i to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé,

nakoľko ak sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, mal stranám sporu podľa ustanovenia § 100 ods. 1 (tretia veta) O.s.p. mu viesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukázaných skutočností javí právne posúdenie veci (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Dovolateľka vytýkala i aplikáciu ustanovenia § 120 ods. 1 tretia veta O.s.p., keďže žalobkyňa žiadne dôkazy nenavrhovala a odvolací súd sám vyžiadala ďalšie listiny, pričom poukázala na to, že súd môže iba výnimočne vykonať aj iné dôkazy, čím mohlo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní, rovnosti strán sporu.

5. Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

6. Dovolanie žalovanej bolo podané pred 1. júlom 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.).

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

9. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolanie žalovanej smerujúce proti zmeňujúcemu rozsudku bolo preto možné podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

10. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ex offio zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor strany konania tvrdiacej, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie odvolacieho súdu, či k tejto procesnej vade skutočne aj došlo.

11. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

12. Žalovaná vo svojom dovolaní síce namietala ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a uviedla, čo konkrétne považovala za odňatie možnosti konať pred súdom, a preto uvádzame nasledovné. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení strany sporu, ktoré jej poskytoval O.s.p.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich viacerých rozhodnutiach už uviedol, že pre záver o

existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor strany konania tvrdiacej, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016). Podrobnejšie k tejto časti viď body 17 až 19.1 tohto rozsudku.

14. Ako bolo už vyššie uvedené, počas dovolacieho prieskumu neboli zistené procesné vady v ustanovení § 237 ods. 1 a nepotvrdila sa ani existencia žalovanou namietanej procesnej vady (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

15. Dovolateľka tiež namietala, že v konaní došlo k „inej vade“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), konkrétne uviedla, že o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje zamestnávateľ sám, súd nemôže v tomto smere preskúmať rozhodnutie zamestnávateľa [R 90/1967].

15.1. Uvedený výňatok z rozsudku je síce pravdivý, no nie vhodný k predmetnému konaniu, nakoľko treba brať do úvahy vždy komplexný text a obsah judikátov, keďže vyššie uvedený úryvok je v skutočnosti ponímaný extenzívnejšie, v porovnaní s tým, ako bol uvedený v dovolaní žalovanej. Vo všeobecnosti nie je mysliteľné vyňať časť judikatúry a vykladať ju iba v niečí prospech, alebo vykladať judikatúru do takej miery reštriktívne, že by to spôsobilo nesprávnosť výkladu, interpretácie ako celku, ale je potreba vykladať judikatúru v celistvosti a vzájomných súvislostiach, ktoré sa v nej nachádzajú. Napríklad na základe judikátu sp. zn. 3 Cdo 33/2008 je zrejmé, a aj extenzívnejšie interpretované (daná problematika) že: „Ak zamestnávateľ z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce ruší určité pracovné miesto (funkciu), môže dať výpoveď z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce iba zamestnancovi pracujúcemu na zrušenom pracovnom mieste (funkcii), nie však inému zamestnancovi, ktorého pracovného miesta (funkcie) sa písomné rozhodnutie zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov výslovne nedotýka. V takom prípade neplatí zásada, že o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ a súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať,...., Zásada, že o výbere nadbytočného zamestnanca rozhoduje zamestnávateľ, sa použije len v prípade, že došlo k zrušeniu takeého pracovného miesta (funkcie) alebo určitého počtu takýchto pracovných miest, kde niekoľko zamestnancov je zaradených na tom istom (podobnom) pracovnom mieste (funkcii). Uvedený judikát však úplne presne nekorešponduje s predmetným sporom, ale je možné na ňom dobre demonštrovať to, že zamestnávateľ síce môže dať výpoveď z dôvodu § 63 ods. 1 písm. b/ ZP zamestnancovi pracujúcemu na zrušenom pracovnom mieste, avšak toto zrušenie nebolo, iba bolo obsadené novým zamestnancom. K záveru tohto namietaného bodu teda treba podotknúť, že dovolateľka neuviedla vo svojom dovolaní vhodnú judikatúru, ktorá by bola adekvátnym podkladom, o ktorý je možné danú problematiku oprieť, a ktorý by bol pre ňu prínosným.

15.2. K namietanej procesnej vade podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. tiež nemožno opomenúť, že za „inú vadu“ sa v doterajšej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovalo najmä porušenie ustanovení o dokazovaní napríklad tým, že súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy. Vadu tejto povahy zakladalo aj porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov (napríklad osoba, ktorá mala byť vypočutá ako svedok, bola vypočutá ako strana konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, dôkaz listinou bol vykonaný v rozpore s § 129 O.s.p.). Zo spisu nevyplýva, že by došlo k vade takejto povahy.

16. Dovolací súd následne pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu uplatneného žalovanou (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorým poukazovala na nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, konkrétne vo svojom dovolaní namietala, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keďže záver o nedostatku príčinnej súvislosti je otázkou právnou, pričom dovolateľka mala za to, že žalovaná pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázala kauzálny nexus.

16.1. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania nevhodne vyhodnotil, že žalovaná organizačnú

zmenu aj príčinnú súvislosť medzi organizačnou zmenou a výpoveďou, ktorá bola adresovaná žalobkyni, dostatočne preukázala. Nesprávne sa tiež stotožnil s obranou žalovanej v tom, že splnila ponukovú povinnosť voči zamestnancovi (žalobkyni), ktorá vzniká zo zákona každému zamestnávateľovi a to podľa ustanovenia § 63 ods. 2 ZP. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom je správne a aj zrozumiteľne vysvetlené, prečo a na základe ktorých zákonných ustanovení súd rozhodoval. V rozhodnutí odvolacieho súdu, bolo uvedené, že tento mal za nepreukázaný kauzálny nexus medzi vzniknutou nadbytočnosťou žalobkyne a organizačnou zmenou u zamestnávateľa, nakoľko žalobkyňa sa stala nadbytočnou ešte skôr ako organizačná zmena nastala. A čo je hlavné, nadbytočnou sa stala tiež len preto, nakoľko bolo porušené ustanovenie § 157 ods. 3 ZP, z ktorého vyplýva, že zamestnávateľ má povinnosť zaradiť zamestnanca, ktorý sa vráti po PN na pôvodnú prácu, alebo inú vhodnú prácu zodpovedajúcu pracovnej zmluve. Oprávnenosť ochrany záujmu zamestnanca na stabilizácii pracovného vzťahu je vyjadrená taxatívnym výpočtom spoločensky uznaných situácií (ktorých výpočet je uvedený § 157 ods. 3 ZP), po zániku ktorých sa zamestnávateľovi ukladá povinnosť v plnom rozsahu obnoviť stav ku dňu prerušenia práce. S touto povinnosťou korešponduje oprávnenie zamestnanca požadovať od zamestnávateľa zaradenie späť do pracovného procesu tak, aby súčasne zostali zachované dve zložky výkonu pracovnej činnosti, a to pôvodná práca a pôvodné pracovisko, čo sa v predmetnej veci nepodarilo vystihnúť a súd prvej inštancie dostatočne nedbal na splnenie tohto bodu, respektíve ho celkom opomenul a následne nesprávne rozhodol.

16.2. Ďalej je tiež potrebné uviesť, že ak zamestnávateľ dal zamestnancovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/, nesmie počas dvoch mesiacov znovu utvoriť zrušené pracovné miesto a prijať po skončení pracovného pomeru na toto pracovné miesto iného zamestnanca (§ 61 ods. 3). V prípade prejednávanej veci pracovné miesto síce nebolo zrušené, ale bolo preobsadené iným a novým zamestnancom, čo je však tiež nezlučiteľné s vyššie uvedeným ustanovením.

16.3. Žalovaná nedostala výpoveď z dôvodu nadbytočnosti kvôli plánovanej organizačnej zmene, ale zo spisu je evidentné, že hneď po návrate do práce po PN bola nadbytočnou, nakoľko jej pracovná pozícia bola trvalo obsadená a tak sa žalobkyňa nemohla vrátiť na svoju pôvodnú prácu a nebola jej pridelená ani iná vhodná práca, to znamená, že žalovaná nebola nadbytočná z dôvodu určitej organizačnej zmeny, ale úplne z iných, už uvedených dôvodov. Z vyššie uvedených a adekvátnych dôvodov, odvolací súd správne rozhodol, že príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a organizačnou zmenou na strane zamestnávateľa sa nepreukázala a že bolo porušené zákonné ustanovenie § 157 ods. 3 ZP.

16.4. V predmetnom konaní preto nebolo zistené nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

17. Dovolateľka takisto namietala to, že odvolací súd svoje rozhodnutie stručne odôvodnil v jednom odseku svojho rozhodnutia (na str. 7) po zhrnutí odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie.

17.1. K uvedenému je potrebné uviesť, že podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

17.2. V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol jednak rozhodujúci skutkový stav, vysvetlil, čoho sa žalobkyňa domáhala, čím žalobkyňa a žalovaná argumentovali v odvolacom konaní. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejme, akými úvahami sa riadil. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

18. V dovolaní žalovaná tvrdila i to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, nakoľko ak sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, mal stranám sporu podľa ustanovenia § 100 ods. 1 (tretia veta) O.s.p. uviesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukázaných skutočností javí právne posúdenie veci (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

18.1. Presné znenie ustanovenia § 100 ods. 1 (tretia veta) O.s.p. znie tak, že počas konania môže súd účastníkom (dnes už stranám sporu) uviesť, ako sa na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci. Z uvedenej dikcie, je teda zrejmé, že ide iba o možnosť súdu uviesť stranám ako sa javí právne posúdenie, nie povinnosť, nakoľko sú v predmetnom ustanovení použité slová „môže súd“. S určitosťou teda možno povedať, že v danej situácii nejde o prekvapivé rozhodnutie a neprišlo ani k porušeniu vyššie uvedeného ustanovenia O.s.p.

19. Dovolateľka namietala i aplikáciu ustanovenia § 120 ods. 1 tretia veta O.s.p., a to v súvislosti s tým, že žalobkyňa žiadne dôkazy nenavrhovala a odvolací súd sám vyžiadala ďalšie listiny (dôkazy), pričom poukázala na to, že súd môže iba výnimočne vykonať aj iné dôkazy, čím mohlo dôjsť k porušeniu princípu rovnosti zbraní, rovnosti strán sporu.

19.1. Zákonodarcia dal súdu možnosť, výnimočne vykonať dôkazy, ktoré síce nenavrhli strany sporu, ale súd považuje za relevantné ich doplnenie v priebehu dokazovania, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. To znamená, že ak súd na základe ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. uzná za vhodné a potrebné vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré strany navrhli, pretože je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, neprichádza tým k porušeniu zákona, nakoľko zákon stanovuje túto možnosť. Možno teda konštatovať, že v danom prípade neprišlo ani k porušeniu uvedeného ustanovenia, ani k porušeniu zásady rovnosti zbraní, či rovnosti strán sporu v konaní.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedeného stotožnil s právnym záverom odvolacieho súdu a poukazuje na správnosť jeho rozsudku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 220 O.s.p. tak, že určil, že predmetná výpoveď je neplatná a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 4 287,- eur.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že žalovaná v dovolaní nedôvodne uplatnila dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ (v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), c/ O.s.p. Vzhľadom na to dovolanie žalovanej zamietol ako neopodstatnené (§ 448 C.s.p.).

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.